

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL 50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT 10 »

EL PAN DE LOS BUENOS

Fernando Pintado me dice en una carta que me llega del Continente, del otro lado del Canal: «Acabo de recibir *El Motín*. Publica el artículo que en loor tuyo le envié a Nakens. Por cierto que éste ha suprimido una porción de cosas. No sé por qué lo habrá hecho; pero es una lástima». El artículo a que se refiere Pintado lo escribí en París, hará cosa de un mes. Una noche me lo vino a leer muy contento al cuarto que habitaba yo entonces en la «rue des Petites Ecuries». Los elogios que me dedicaba Pintado me parecieron muy merecidos y muy justos, y por eso no se los hice tachar. No sé que es lo que de ellos habrá quitado el Director de *El Motín*. A Nakens, como al gran rey don Pedro de Castilla, le llamará la historia «el Cruel» y «el Justiciero». Lo que él hace, bien hecho está siempre. A decir verdad, yo creo que lo único que don José habrá tocado del artículo en cuestión será alguna coma que no estaba bien puesta o algún acento que no se hallaba en su lugar. (Y dispénsame la franqueza, Pintado. Al fin y al cabo, ortografía, cualquiera tiene. Lo que no tiene todo el mundo es corazón. Nosotros escribimos, no porque sabemos, sino porque creemos, como dice San Pablo. *Et nos credimus, propter quod et loquimur*).

Por tener más corazón del que se necesita para vivir en esta hipócrita cofradía de granujas, en esta religiosa congregación de bandidos que llaman sociedad, se encuentra Pintado en el destierro. Como yo. Y bien mirado, menos mal. Peor sería encontrarse en otro lugar. (San José Ayala Lorda, que estás hace un año en la cárcel de Huesca por el mismo delito que nosotros hemos cometido, *ora pro nobis*).

Cuando Pintado huyó de España, los ladrones que se han enriquecido robando en el Ayuntamiento de Barcelona, los buitres de garganta insaciable, los congrios de la Exposición dijeron que había vendido al Hombre-Dios y a su causa a los fariseos y que se había ido a Francia forrado de billetes. Efectivamente: al mes de establecerse en París, se tuvo que empeñar las mantas de la cama. Y si Nakens no le hubiera girado doscientas pesetas, se habría visto obligado a comerse los puños. Cuando yo llegué a la Ciudad Eterna lo encontré luchando

con el frío a puñetazos y con el hambre a bofetadas. Vivía con su hermana en una chocilla situada a la altura a que las golondrinas hacen sus nidos. Se alimentaba como Blanqui en Vincennes, con pan y manzanas crudas. Cubría sus carnes con un abrigoillo roído del que solía decirme: «Míralo, el pobre ya lleva cinco campañas, casi es tan viejo como yo».

Muchas noches, cuando él no se había colocado aún y andaba buscando trabajo, cenábamos juntos. En los ratos de expansión que seguían a nuestras refacciones, me contaba lances de su historia de penas, de su vida de miserias terribles. «Nací en Zaragoza, junto al antiguo Penal de San José —me decía un día—. Viendo llorar a las mujeres de los presos, me volví rebelde. Aquellas lágrimas que ungieron mi infancia, fueron mi segundo bautismo. Desde entonces pertenezco en cuerpo y alma a la Ant iglesia, al santo Protestantismo universal. De niño, sufrí hambres inverosímiles: de letras, de pan, de caricias. En España ni se mima ni se da de comer a los niños. Recuerdo que a los ocho años, cuando veía pasar los carros cargados de verdura hacia el mercado, iba por detrás, y estiraba una zanahoria o un nabo o una remolacha, y me la comía. La mejor Navidad que he pasado en mi vida, fué un año que me comí un gato con unos amigos. ¡Que pintoresca colación, aquella! Comíamos gato y bebíamos vino en una bota hecha con una piel de gato. Algún tiempo después de esto, ocurrieron los sucesos de la Unión Nacional. En una carga que dió la fuerza, le pegaron un tiro a mi madre y le atravesaron la pierna. Hubo que amputarle el miembro herido. Ahora anda la pobre con una pierna de palo. No me explico como un hombre tan desgraciado como yo pueda ser mal mirado y malquerido. Algunos me reprochan y me echan en cara que he sido albañil. ¿Es esto un crimen? Yo no seré un buen periodista, pero he sido un excelente obrero. Y ¿por qué no ha de poder uno dejar la paleta de albañil de casas para tomar la de albañil de repúblicas?»

De este modo, me hablaba una noche Pintado. Y cómo me acordaba yo oyéndole, de sus calumniadores! ¡Cuántas veces me he acordado también de ellos, viéndole en

su pobre camaranchón de París, viéndole trabajar y estudiar y escribir en el suelo, en la cama! Todos los mortales tienen un lecho para dormir o para revolcarse y refocilarse. Los emigrados lo tenemos para laborar.

Ahora Pintado está en casa de Hachette. Por trabajar once horas—siete por la noche y cuatro por la tarde—le dan cinco francos diarios. Se gana, pues, la vida honradamente. ¿De cuántos de los que le sacaban, hace cuatro o cinco meses, la piel se puede decir lo mismo?

ANGEL SAMBLANCAT.

IDEOLOGÍES

ENVERS A L'AVENIR

Indubtablement totes les modificacions de regim i d'engranatge social serien molt insuficients si no anessin acompanyades d'un canvi en la mentalitat dels individus.

Segons la paraula de la mateixa Iglesia, es necessita «matar al vell home». I matar al vell home, no es, com creu l'Iglesia, prescindir de la personalitat, agenollar-se, adorar lo absurde, sino al contrari, es ésser conscient, refusar el regoneixement, d'un amo, atrevir-se a realitzar lo que's creu just, practicar lo que's diu.

Aquesta resolució moral que, per a la majoria dels sers, resultarà del canvi de regim econòmic, ja es deixa entreveure. Fa més que deixar-se entreveure, es compleix parcialment per una minoria cada dia més nombrosa. El matrimoni civil per exemple, era considerat per un afós atreviment; avui, dones instruides, honrades, perteneixents algunes d'elles a les classes privilegiades, proclamen el dret per a llurs germanes de no ésser objecte sense voluntat. Avui el matrimoni civil o canònic va desapareixent. La llibertat d'unió, de sentiments i d'amor, es la reivindicació de molts en el si mateix d'una societat que comprimeix les expansions. Lo que's feia amagadament, o bé era considerat com una flaqueza en les persones d'alta alcurnia, o com una vergonya en les desheredades, es avui reivindicat teòricament per les unes i practicat per les altres. Quan la transformació econòmica hagi assegurat la independència material dels sers, es indubtable que la llibertat del amor haurà substituït a la esclavitut del matrimoni. Quan hagin desaparegut les forces que pesen sobre l'individu, la tirania de l'or, la del dogma, la de la llei, un nou esperit flotarà sobre la humanitat regenerada.

LUDOVIC PETRUS.

L'actitut dels nostres representants al Municipi

DOCUMENT IMPORTANT

Transcrihim, per a que es fassi ben públic, el document de protesta que els nostres representants en el Municipi endressen a n'aquests petits grupets, que n'hi ha de tots colors, i que en l'Ajuntament s'han unit per a formar majoria amb l'objecte de repartir-se els càrrecs no més que per ostentació, ja que sols cal llegir els noms dels favorescuts per a fer-se capaç de lo bé que han de desempenyar son comés donades les circumstancies de *capacitat* i *pericia* de que, casi tots, están pòsseits.

«Excm. Sr.:

Amb data 31 de Desembre últim i per mig d'atent B. L. M. endressat pel Excel·lentísim senyor Alcalde accidental senyor Pascual Salichs, forem invitats els regidors electes i els que havíem de continuar a l'any següent formant part de l'Ajuntament, per a celebrar, com de costum, una reunió oficiosa amb l'objecte de distribuir-se els càrrecs i els afers en l'Ajuntament entre les persones que havien d'integrarlo, o dit més vulgarment, per a fer el cartipaç municipal.

En aquesta reunió hi vingueren preparats, doncs se digué tenien acords presos entre ells, una bona part de regidors electes i dels que ja ho eren, quins, a l'entrar els que portem la representació dels republicans de Sabadell, ens digueren que tenien acordat concedir als nou individus que en l'Ajuntament tenim aquesta denominació, la 4.ª i 6.ª Tenència d'arcalde i el Sub-sindic, amb lo que nosaltres, previ posar-nos primerament d'acord, no poguerem estar conformes, aduint la raó de que si volien reconeixer la nostra personalitat en lo que val i representa, i al ensemps si estimaven de conveniència la nostra col·laboració en el govern i administració dels interessos comunals, havien de concedir-nos una tercera part en quantitat i importància dels càrrecs, ja que el nostre número era també de una tercera part dels regidors de que's compona l'Ajuntament.

Davant les nostres justes demandes, novament canviaren impresions els que de bones a primeres ens significaren les seves condicions, després de lo qual ens notificaren que la seva resolució era inapelable en no volguer-nos concedir res més que lo que de bon principi ja ens havien ofert, aixó és la 4.ª i 6.ª Tenència i el Sub-sindic, a lo que replicarem nosaltres que aquella definitiva resolució equivalia a excloure-nos de la col·laboració en l'administració i govern de la ciutat, de lo que en declinavem tota responsabilitat ja que lluny de concedir-nos lo que de dret ens pertocava, ens la limitaven a son capritxo, a lo que nosaltres per dignitat no podíem acceptar, suplicant-los-hi que no fessin abús del número que tots junts sumaven imposant-nos alló que ells ja sabien no devíem admetre, obligant-nos a exterioritzar les nostres disencions per mig de les

renuncies que dels imposats càrrecs hauríem de fer.

Per veurer si fins en el moment suprem sostenien son criteri, assistirem el dia primer d'any a la sessió de constitució de l'Ajuntament, de la que'ns retirarem al convencé'ns que realment anaven a executar lo que abans ja havien indicat.

No volguent, doncs, fer cas, aquesta majoria composta de forces heterogènies que s'ha constituït en l'Ajuntament, més que de nostres demandes de nostres súplices, ha volgut imposar-nos els càrrecs de 4.ta i 6.ta Tinents d'arcalde i Sub-sindic, respectivament, obligant-nos a fer-ne la consegüent renúncia com ja els anunciarem, perquè no volem ni debem desempenyar-los.

No volem, per la raó de que els dits càrrecs son fills d'una burla que aquesta abigarrada majoria ha volgut fer a la democràcia, juntant-se els menors, els que més migrat número representen a la ciutat per imposar el seu criteri, la seva modelació als més, als que están modelats en altres motllos distints d'aquells.

No debem acceptar-ho, perquè com el nostre assentiment ha estat molt llunyà d'aquestes designacions, de cap manera debem acceptar imposicions de ningú i menys de qui es val per fer-les d'una falsificació en l'esperit de la llei de les majories.

Es pot, amb decoro polític, acceptar com a majoria un conglomerat de tendències que cap d'elles és suficientment nombrosa per a que se li pugui atribuir la representació de la major part dels sabadellencs, perquè està integrada per 4 datistas, 1 maurista, 3 liberals monàrquics, 3 regionalistes, 3 catòlics, 1 carlista, 2 independents i 1 recreatiu?

En bona pràctica democràtica i interpretant degudament l'esperit de la llei de majories, te dret cap d'aquestes tendències, ni totes reunides, imposar son criteri i les seves decisions als que pel número representen l'aspiració de la tercera part, al menys, dels vehins de Sabadell?

Encara, si en la repartició dels càrrecs, i consti que fins que'ls nomenaments han sigut fets per l'Ajuntament no'ns hem enterat de les persones que havien de desempenyar-los, hi hagués imperat l'afany de servir millor els interessos comunals designant per exercir-los aquelles persones de condicions intatxables, aixís com les millors reconegudes per sa capacitat i pericia, hi hauria la força dels interessos supremes que son els de tots que, fins a cert terme ens obligaria a depositar nostres drets polítics, però lluny d'aixó, com ningú ignora, aquesta unió de petites forces, encare no n'ha tingut prou de càrrecs dels que disposava per a repartir-se entre ells i quedar tots contents, sense tenir per res en compte els interessos morals i materials de la ciutat, ni tan sols el pudor de la administració pública, ja que s'ha investit de certs càrrecs a persones que la seva pericia per a desempenyar-los és una incògnita; a altres que ja tenen probada la seva ineptitud; i a altres que contra d'elles obra entre la documentació de la Junta Administrativa Municipal un expedient i corres-

ponent condemna, per defraudació dels interessos comunals executada ostentant la investidura de regidor de les dretes, quedant demostrada la ceguera d'aquests petits grupets per l'afany de conseguir més i millors càrrecs, que ni tan sols els hi va permetre veure que amb el seu procedir censuraven l'obra de l'Ajuntament anterior que amb tant acert i justícia instruí dit expedient i que tot Sabadell el rubricà amb la seva aprovació, i si algú se n'ha apercebit s'ha de suposar que ha callat perquè no se li regateigés la representació que a ell o als seus, el conglomerat els donava, ja que fins al moment de la votació no hi hagué qui demostrés el seu dissentiment, quan ja no les podien desfer les votacions que s'havien fet, acceptant i tot el vot d'aquest individu.

Vegis si en mig d'aquestes circumstancies poden prestar-se els representants de l'element popular de Sabadell en el Ajuntament, a col·laborar en la obra de la administració pública que amb tan mal peu és començada.

Amb qual decissió, els que a baix soscrien, s'afermen, fent la consegüent protesta del procedir d'aquesta mal nomenada majoria, sobre de quina cau tota la responsabilitat dels perjudicis que pels interessos comunals ne puguin esdevenir, per la manca del compliment en les decisions de l'Ajuntament que per força s'ha d'observar, havent allunyat de la col·laboració en la administració pública als elements que porten a dintre d'ella la representació de una part de poble ben important en número i qualitat per l'especial caràcter de la població.

Sabadell 10 Janer de 1916.

Isidre Alsina Llonch.—Valentí Enrich Borrrell.—Pere Peig Cunillé.—Jaume Llagostera Barenys.—Amadeu Aragay Daví.—Joan Vilatobá Figuls.—Joan Figueras Daví.—Camil Martí Peidro.

Excm. Ajuntament de Sabadell.»

En el vinent número

EL CALVARIO DE LOS NUESTROS

article del vibrant escriptor

PLATÓN PEIG.

Heretgies

No podem eludir la temptació de copiar una prosa de nostre graciós confrare *Gazeta del Vallés*, prosa tétrica que més aviat sembla surtida de la ploma d'una dona o d'un capellà, que d'un home en estat civil.

Llegint-la, els nostres llegidors hi trovarán un ratet d'esplai, de regosig, de pessigolleix que fa niuar la rialla, i aixó sempre

es d'estimar en aquets temps afrosos que corrém.

Diu aixís la prosa:

CUMPLIN-SE LA JUSTICIA

Per els que tenen la desgracia de no posseir la fé en les coses que'ns predica la nostra Santa Iglesia, Deu nostre Senyor acostuma parlar per mig d'un llenguatge que no dona lloc a dubtes. Podriem reforçar nostra afirmació aduint varis arguments però simplificarém aquesta relació anant de dret al assumpte que motiva aquestes ratlles.

La setmana trágica siguié per a Sabadell la setmana sacrílega. L'antic temple parroquial de Sant Feliu, blanc dels odís del sectarisme fou profanat totalment. Els autors materials, assenyalats, pel poble, feren escarni de sa incalificable obra desafiant insensatament els sentiments religiosos d'una majoria que, dit sigui en honor a la veritat, no sapigué imposar-se com devia.

Consumat el sacrilegi els governants inspirant-se en una discutible tolerancia sigueren clements i generosos fins al extrém d'indultar als criminals de tota mena que, durant aquells tristement memorables dies, sigueren els amos de tot. Aquesta injusticia clamava reparació i Deu que aixís com es el summum de la misericordia es també l'essencia de la justicia no podia deixar sens el càstic degut als que públicament l'insultaren.

Es cert que a les poques setmanes d'aquells fets vengonyosos, un dels més significats sacrílegs morí repentinament en sa propia casa.

Al cap d'alguns mesos un bofart ensorrà una casa en construcció enterrant a un home i una dona qu'encara dormien. També's diu que s'havien esforçat en cremar l'iglesia de Sant Feliu.

Suara, trovaren mort al llit a un minyó qu'aparentment estava bó. Era un altre dels incendiariis. Amb aquest ja son tres els cassos en els quals Deu ha parlat ben eloqüentment per a que tothom l'entengui, recordant la dita popular de "no hi ha deute que no's pagui ni plas que no's compleixi".—V.

Després d'aixó, no hi podem escriure cap comentari, doncs tampoc seriem compresos pels cervells esquifits que escriu-en el diari del carrer de San Joan.

Solsament dirém qu'es massa crudel i massa venjatiu el Deu de la *Gazeta del Vallés*.

La llei de la misericordia i de perdó, van en els llavis de la beata *Gazeta* demanant Deus que la redimeixin, en tant profana la llei dels homes. Si aixó es ésser bondados i recte, el món ens dongui diables com els pecadors qu'ella retreu, tal vegada més bons i més grans amb sos pecats, que'ls quins els hi tiren en sa cara pel sistema Egipci.

Ensenyances lluminoses

Continúa la manca de treball.

Continúa la fam causant víctimes en les llars dels obrers que no poden treballar perquè manca ocupació per a sos braços.

Continúen enlairant-se els preus de les subsistencies.

Continúen els acaparadors fent negocis fabulosos a costa del poble i de la fam del poble.

Continúa el govern de S. M. sens adoptar les mides necessaries per a posar el rapit i possible remei a aquesta afrosa situació.

Diu la premsa monárquica en el día d'avui:

"Para asistir a la anunciada cacería regia organizada en Aranjuez, salió ayer mañana para dicho real sitio S. M. el rey, acompañado del infante don Alfonso, marqués de Viana, conde de Romanones, duques de Pastrana, marqueses del Riscal y Villavieja, don Federico Luque, don Joaquín Santos Suarez y varios otros.

D. Alfonso fué despedido en la estación por las autoridades.

A las doce del día, después de haber almorzado los cazadores en el trayecto, llegaron a Aranjuez. Seguidamente dió comienzo la cacería en los jardines. Diéronse cuatro ojeos, y se cobraron cerca de 1.500 faisanes.

Los excursionistas regresaron a las cuatro de la tarde, tomando el té en el tren."

Segons els Pressupostos de la nació espanyola, l'altre día li va correspondrer cobrar a S. M. el rei 19.444 pessetes.

Tot caràcter se fa sovint llei de les seves debilitats. Per aixó s'ha dit: "Invencible és la prudencia darrera de la qual s'amaga el temor." Per aixó també molts homes débils son revolucionaris: se pensen que ls aniria molt bé no ésser governats, per alló mateix que ells no son capaços de governar els altres ni a si mateixos.—GOETHE.

Benefici de l'Elies Montserrat

Per el diumenge día 16 del corrent ha organitzat la Joventut Republicana Radical un gran acte benèfic per recullir fondos, per la familia del nostre malogrado amic En Elies Montserrat qui en vida fou un constant lluitador de la causa republicana radical.

En aquest acte deuen tenir la obligació de contribuir-hi, tots els nostres correligionaris ja que En Montserrat es feu acreedor de les simpaties de tots els seus consemblants.

Heusaquí el programa que tindrà lloc en la Fraternitat Republicana Radical:

1.er Sinfonia a piano.

2.^{on} Es posará en escena l'aplaudit cuadro de costums, «Fugint del vici.»

3.er Es posará en escena el colosal drama en tres actes i en prosa, del eminent dramaturg Angel Guimerá, «Maria Rosa.»

Preu únic: 0'40 ptas.—Nit a les 9 en punt.

En aquest acte hi pendrán part la celebrada Companyia Alegret, la aplaudida Agrupació Radical, i les distingides actrius Carolina Soto i Eularia Durán.

Notes i comentaris

Del «Comité Republicano de Sta. Perpetua de Moguda» ha enviat al comité del Partit Federal la següent comunicació:

"Tenemos el gusto de poner en su conocimiento que el Comité Republicano de este pueblo ha quedado constituido en la forma siguiente:

Presidente, Francisco Moliner Salcedo; Vice-presidente, Antonio Gispert Malla; Secretario, Juan Morral Vilardelbó; Vice-secretario, Jaime Humbert Jemando; Tesorero, Miguel Oller Viñals, Vocales, Jaime Altayó Barcons; José Tura Gandiuxé; José Fité Montaña; Pedro Altayó Barcons; Narciso Dalmau Carreras y Francisco Morral Falguera.

Sírvase V. aceptar el cordial saludo que con la presente enviamos a ese Comité y hacerlo extensivo a los demas organismos que integran el Partido Republicano Federal de esa ciudad, a todos los cuales ofrecemos el sincero testimonio de nuestra más leal amistad.

Salud y República.

Santa Perpetua de Moguda 1.º de Enero de 1916.

El Presidente, F. Moliner Salcedo.— P. A. D. C. El Secretario, Juan Morral.

Ciudadano Presidente del Comité Republicano Federal de Sabadell."

NOTES MUNICIPALS

Sessió de l'Ajuntament

Baix la presidencia de l'Arcalde de R. O. tingué lloc el dimars d'aquesta setmana la sessió municipal, assistint-hi la majoria de regidors i aprovant-se per unanimitat l'ordre del dia que no oferia res de particular.

Acabada aquesta, el regidor catòlic senyor Mir demana la paraula i una vegada li és concedida, dubta una estona, no sab que dir i per fi proposa que l'Ajuntament assisteixi en corporació als funerals del doctor Sardá i que s'encapsalin les esqueles mortuories convidant a dits funerals amb el nom de la Corporació Municipal. El nostre amic senyor Aragay fa una brillant peroració combatent la proposició del president de la Academia Católica i li dona una soperba picada de dits. En Codina fa veure que sosté la proposició però no ho fa i aixís va anar per terra la proposició de marras fins que'l metge Fusté te la colossal idea de demanar votació i, naturalment, guanya la majoria.

Es llegí també un comunicat de la minoria republicana, que'l publiquem en altre lloc i a les acusacions que's fan a la majoria el nostre batlle hi contesta amb la vulgar fórmula de: Enterats.

Es llegiren també les renunciés que dels seus càrrecs de tinent d'Arcalde i Sub-síndic fan els nostres amics, quines renunciés passaren a informe de la comissió de Governació.

I sense res més d'importància s'aixecà la sessió a tres quarts d'onze de la nit.

El nostre Alcalde de R. O. passarà segurament a la posteritat pel seu talent i els seus coneixements de la etiqueta.

El dia de l'enterro del Dr. Sardà, el Bisbe estigué a les Cases Consistorials, i pujant la escala, l'home que no hi lluca gaire, s'entrebancà i el nostre batlle tot amatent fent com qui l'aguantava digué: *Excelencia, ojo que hi ha un esglaó.*

També'ns han dit que tornant de l'enterro després de parlar el Bisbe volgué parlar éll i donà les gràcies a la concurrencia en nom del Dr. Sardà.

I afegint a n'aixó el que presidint les sessions municipals no sab mai de que va, tenint constantment els peus en remull, aixó és a la galleda, i tindreu retratat de cos enter a la primera autoritat local.

Sens anar més lluny, a la sessió passada es llegí un ofici participant la defunció d'un capellà, del pare Vilarrubias, i aquest Ajuntament que va en corporació a un enterro, que fa parar les fàbriques perquè s'en mor un de gros, per l'altre no té ni unes paraules de pietat, ni la atenció que tindria per un espatlla-carrers, fer constar en acta el sentiment que és com si diguessim: al pas d'un cadavre treure's la gorra en corporació.

Noves

La Junta Directiva de nostra entitat Circol Republicà Federal, per l'exercici de 1916 quedà constituïda amb la forma següent:

President: Joan Ambrós Mestres.—Vis-President: Joan Prat.—Secretari: Pere Guitart.—Vis-secretari: Camilo Utset.—Caixer: Josep Badia.—Comptador: Rafel Giner.—Bibliotecari: Joan Juncà.—Vocals: Anton Clusellas, Ramón Baigual, Salvador Llopart.—Oidors de comptes: Ramón Marimon, Joan Serra, Jordi Borrell.

—A l'avençada edat de 80 anys deixà d'existir, el divendres de la setmana passada, la senyora Agna Cassanyas i Grau, mare i avia respectivament dels nostres bons amics Josep Puig Cassanyas i Joan Puig Pujol.

Enviem a la família Puig Cassanyas la expressió del nostre condol.

—Organitzat pels partits Federal i Radical, tindrà lloc demà diumenge en nostra entitat Circol Repu-

blicà Federal, un magnífic ball de tarde a benefici dels gastos ocasionats en les últimes eleccions, havent sigut confiat el programa a la renomada Orquesta Muixins.

—El dia de Cap d'any nostra ciutat contribuï efectivament a l'èxit de la Diada de la Llengua Catalana que's celebrava en totes les terres de parla catalana.

"Diari de Sabadell" publicà un número extraordinari. La "Gazeta del Vallés", la "Revista de Sabadell" i "Teatralia", com SABADELL FEDERAL, dedicaren un bon espai a enaltir la nostra llengua i tots rivalitzaren en demostrar la seva vitalitat.

Tots els actes que anunciavem es portaren a cap, revestint excepcional importància la sessió pública de la tarde al saló del Consistori.

—Han visitat la nostra redacció el setmanari "Libertad" orgue del Partit Federal de Figueras, i el quincenal "L'Avers Garrotxà" de Lladó.

Estabiim amb gust el canvi.

Impremta Sallent; Sant Quirce, 32 - Telèfon 520

Destilació especial
del anissat refinat

Anís del 'Gato'

Pere Cisa Destilerías a Barcelona i Masnou

Kiosc de Canaletes

Cervesa E. Petry.

S. EN C.

Exigeixis en els taps la marca del Representant

Gasseosa F. PANÉ

Se serveix a domicili

Rambla, 198

Latorre, 2

SABATERIA
TOUS

Es la casa que ven el calçat més elegant
i més ben confeccionat a preus reduïts

El Taller de Sastreria d'En
Josep Rotllant

l'ha traslladat a la

Rambla, n.º 60

Lo que posa en coneixement de la seva distingida i nombrosa clientela.